

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความเป็นมาและสำคัญของสุเราะฮ์ อัล-มูมินูน และเพื่อศึกษาคูณลักษณะของผู้ศรัทธาที่ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ อัล-มูมินูน อายุระหว่าง 1-11

วิธีดำเนินการวิจัย

1 รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research)

2 แหล่งข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จากแหล่งข้อมูลที่สำคัญ 2 แหล่งคือ

2.1 เอกสารปฐมภูมิ (Primary Sources) ดังนี้

2.1.1 คัมภีร์อัลกุรอาน อายุระหว่าง ๑ ที่ระบุเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ศรัทธาทั้งหกประการ

2.1.2 อัลหะดีษ ที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของผู้ศรัทธาทั้งหกประการ

2.2 เอกสารทุติยภูมิ (Secondary Sources)

2.2.1 หนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชีวประวัติของ () นักอรรถาธิบายอัลกุรอาน หรือชีวประวัติของผู้เล่าหะดีษ และผู้รายงานหะดีษ และการวิเคราะห์หลักศรัทธาในสุเราะฮ์ อัลมูมินูน หรือในอายะฮ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งที่เป็นภาษา อาหรับ ภาษามาลาญ หรือภาษาไทย

2.2.2 หนังสือหะดีษต่าง ๆ ที่อธิบายเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในสุเราะฮ์ อัล มูมินูน

2.3 เอกสารตติยภูมิ (Tertiary Sources)

2.3.1 หนังสือพจนานุกรมอธิบายศัพท์ภาษาอาหรับ ที่เป็นภาษาอาหรับ ภาษา
มาลายูและภาษาไทย

2.3.2 หนังสือการใช้คำศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ทางวิชาฟิสิกส์ เช่น Qamūs al-
Fiqhiy และทางวิชาอัลกุรอาน Mu‘jam al-Mawdūāt al-Qurān และ ทางวิชาอัลหะดีษ (Mu‘jam
al-Mufahras)

3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยในเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างจะต้องใช้ความละเอียดอ่อนและข้อมูลที่
ถูกต้องพอสมควร เนื่องจากเป็นหัวข้อที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับคุณลักษณะของมุสลิมทุกคนซึ่งได้
ระบุไว้ในอัลกุรอาน ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงต้องใช้หลักเกณฑ์และแนวทางที่ถูกต้องตามหลัก
วิชาการ ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 รวบรวม และเรียบเรียงข้อมูลที่ได้ศึกษามานั้นตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1.1 รวบรวมอายะฮ์อัลกุรอานและหะดีษที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของผู้ศรัทธา

3.1.2 รวบรวมทัศนะของบรรดาอุลามาอ์ ตัฟซีร์ไม่ว่าจะเป็นการ
ตัฟซีร์บิลมะฆูรหรือการตัฟซีร์บิลเราะยฺ ทัศนะของอุลามาอ์หะดีษ ตลอดจนอุลามาอ์ตะเศวฟ

3.2 รวบรวมแนวทาง และทฤษฎี (หลักเกณฑ์ต่างๆ) ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะใช้ในการ
อธิบาย หรือการตีความ (การตัดสิน)

3.3 การรวบรวมข้อมูลจะดำเนินการทีละขั้นตอนหรือตามหัวข้อวิจัยโดยใช้ตาราง
การรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้วางไว้ และจะยึดเฉพาะทัศนะอุลามาอ์ อัล-ซุนนะฮ์เท่านั้น.

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะดำเนินการดังนี้

4.1 อายะฮ์ อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายคุณลักษณะของผู้ศรัทธาจะนำมาใช้
กับหลักฐานโดยไม่มีกรอธิบายใด ๆ ทั้งสิ้น

4.2 หะดีษที่จะนำมาอ้าง หรือสนับสนุนจะมีการวิเคราะห์ระดับของหะดีษโดยจะยึดทัศนะของอุลามาอูที่เป็นที่ยอมรับ ยกเว้นหะดีษเศาะหีษะบุคอรีฮ์ และมุสลิม แต่ในกรณีที่ขัดแย้งกันไม่ว่าด้านตัวบทหรือความหมายของหะดีษ ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

4.2.1 วิเคราะห์สายรายงานของแต่ละหะดีษ ที่พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยจะยึดหะดีษที่มีระดับเหนือหะดีษอื่น เช่นการขัดแย้งกันระหว่างหะดีษศอหีษะฮ์กับหะดีษหะซัน² หะดีษศอหีษะฮ์กับหะดีษฏออิฟ³ หรือหะดีษหะซันกับหะดีษฏออิฟ

4.2.2 วิเคราะห์ด้านความหมายของหะดีษ

4.3 วิเคราะห์ทัศนะต่างๆของบรรดาอุลามาอูโดยใช้หลักเกณฑ์ดังนี้

4.3.1 ทัศนะของอุลามาอูที่มีความเห็นตรงกันหรือมีเพียงทัศนะเดียว ผู้วิจัยจะถือว่าเป็นทัศนะที่ถูกต้อง

4.3.2 ทัศนะของอุลามาอูที่แตกต่างกัน หรือขัดแย้งกัน จะพิจารณาทัศนะที่มีหลักฐานยืนยันอย่างชัดเจน ส่วนทัศนะต่างๆที่ไม่มีหลักฐานมายืนยันผู้วิจัยจะเลือกเอาทัศนะที่เห็นว่ามีเหมาะสมหรือสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของอายะฮ์มากที่สุด.

4.4 วิเคราะห์ข้อมูล ตามหลักเหตุผล โดยการแปลความหมายข้อมูลตามเจตนารมณ์ของข้อมูลที่มีการอธิบายอายะฮ์.

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมินูน เป็นงานวิจัยเอกสาร จากแหล่งข้อมูล 3 แหล่งคือ (1)อัลกุรอาน และอัลหะดีษ ,(2)หนังสืออรรถาธิบายอัลกุรอาน และหนังสืออิสลามศึกษาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (3) หนังสือพจนานุกรมทั้งภาษา อาหรับ ภาษามลายูและภาษาไทย และหนังสือ การใช้ศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ทางวิชาอัลกุรอาน วิชา อัลหะดีษ และวิชาฟิกฮ์ ผลการศึกษาวิเคราะห์นั้นมีทั้งหมด 6 คุณลักษณะดังนี้

¹ คือหะดีษที่มีสายรายงานติดต่อกัน ผู้รายงานเชื่อถือได้ มีความจำเป็นเลิศ ไม่รายงานแตกต่างจากผู้อื่นและปราศจากข้อบกพร่อง (Tadrib al-Rawi,1993 : 31)

² คือหะดีษที่รายงานโดยนักหะดีษที่โด่งดังในหมู่นักวิชาการหะดีษแต่ไม่ถึงระดับศอหีษะฮ์(Tadrib al-Rawi,1993 : 98)

³ คือหะดีษที่ไม่มีลักษณะของหะดีษศอหีษะฮ์และหะดีษหะซัน (Tadrib al-Rawi,1993:112)

5.1.1 การมีสมาธิ () ในเวลาละหมาด

ผลการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมินูนนั้นมีทั้งหมด 6 คุณลักษณะดังนี้

5.1.1.1 ความหมายของการมีสมาธิ () ในเวลาละหมาด ที่บรรดานัก

อรรถาธิบายอัลกุรอาน () ได้ให้ไว้ว่าสรุไปได้สองประการด้วยกันคือ

ประการที่หนึ่ง คือ การมีสมาธิด้วยลักษณะภายนอก หมายถึงการจำกัดสายตามองไปยังสถานที่ ๆ จะสujudเท่านั้นไม่วอกแวกไปที่อื่น การยืนอย่างสงบไม่เคลื่อนไหวไปมา และการไม่กระทำลักษณะใดๆ ในขณะที่ละหมาดอยู่ก่อนผู้ที่เป็นอิหม่าม

ประการที่สอง คือ การมีสมาธิในการละหมาดด้วยลักษณะภายใน หมายถึงการตั้งใจเพื่อรำลึกถึงอัลลอฮ์ ﷻ การมีความขำเกรง และการสยบนอบน้อมตนเองต่อพระองค์

5.1.1.2 ความสำคัญของการมีสมาธิในเวลาละหมาด และนอกเวลาละหมาดที่มีต่อผู้ศรัทธา หัวข้อนี้ได้สรุปมาจากอัลกุรอาน และอัลหะดีษที่ได้บอกถึงความสำคัญของการมีสมาธิคือ การทำละหมาดแต่ละครั้งนั้นประดุจดังเป็นการละหมาดครั้งสุดท้ายของชีวิต เพื่อเป็นการสร้างให้เกิดสมาธิขึ้นมากที่สุดเพราะการละหมาดที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะยอมรับคือการละหมาดที่มีสมาธิ ส่วนผู้ที่ทำละหมาดแต่ขาดสมาธิ นั้นสังเกตได้จากลักษณะท่าทางได้แสดงออกมา เช่นการเอามือไปลูบคลำเคราของตัวเอง เป็นต้น ดังนั้นความสำคัญของการมีสมาธิ นั้นมิใช่เพียงแต่จะให้การละหมาดของผู้ศรัทธานั้นมีความสมบูรณ์ และได้รับผลตอบแทนจากอัลลอฮ์ ﷻ อย่างเปี่ยมล้น แต่ว่าการมีสมาธิในละหมาดนั้นยังส่งผลไปถึงชีวิตของผู้ศรัทธานอกเวลาละหมาดด้วย เพราะการมีสมาธิในเวลาละหมาดนั้นมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการขัดเกลาจิตใจให้บริสุทธิ์ และการกำหนดลักษณะนิสัยนอกเวลาละหมาดด้วย

5.1.1.3 ผลของการมีสมาธิในเวลาละหมาดที่มีต่อการดำเนินชีวิตของผู้ศรัทธา คือ การละหมาดนั้นสามารถที่จะยับยั้งผู้ละหมาดนั้นให้หลีกเลี่ยงจากการกระทำความชั่วช้าลามกที่อิสลามห้ามเอาไว้ หรือสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับเช่น เรื่องของการลักขโมย การผิดประเวณีลูกเมียผู้อื่น การน้อโกงผู้อื่น การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การดื่มกินของมีนเมาและอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งเรื่องทั้งหมดนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ และท่านเราะสูล ﷺ ได้ทรงห้ามไว้ในอัลกุรอานอย่างชัดเจน

5.1.2 หลีกห่างจากสิ่งไร้สาระ ()

ในการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาเรื่องการหลีกห่างจากสิ่งไร้สาระนั้น ได้แบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังต่อไปนี้คือ

5.1.2.1. ความหมายของสิ่งไร้สาระตามหลักภาษา คือ สิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ เมื่อได้กระทำไป จะเป็นคำพูด การกระทำ หรือความคิดที่ไม่เกิดประโยชน์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

5.1.2.2. ความหมายของสิ่งไร้สาระและตามทัศนะของอุลามาอู คือ สิ่งที่จอมปลอมทั้งหลาย () อย่างเช่นการตั้งภาคีต่อพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ หรือสิ่งที่เมื่อกระทำไปแล้วถือว่าเป็นบาป () การพูดจาโกหก การสาบานเท็จ การดูถูกใส่ร้ายผู้อื่น และการกระทำที่ไม่เกิดประโยชน์ทั้งปวง ทั้งหมดนี้ย่อมถือว่าเป็นสิ่งไร้สาระ

5.1.2.3. ในอัลกุรอานและ อัล-หะดีษ สนับสนุนให้มุสลิมทุกคนหลีกห่างจากสิ่งไร้สาระต่าง ๆ เนื่องมาจากการกระทำสิ่งไร้สาระนั้นจะนำมาซึ่งผลลบที่ไม่ดีต่อชีวิตของมนุษย์ทั้งในโลกนี้ และโลกอาคีเราะฮ์ข้างหน้า เช่นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ﷻ และการกระทำที่ถือเป็นบาป () การซุบซิบนินทา กัน การพูดจาโกหก การเป็นพยานเท็จ และอื่น ๆ อีก ทั้งหมดนี้ พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ และเราะฮ์สูลของพระองค์ ได้ทรงห้ามมิให้กระทำนั้นเพราะถือว่าเป็นความผิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์บนโลกนี้

5.1.2.4. ผลของการหลีกห่างจากสิ่งไร้สาระต่อคุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่แท้จริงคือ มีผลต่อการดำเนินชีวิตของผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ โดยตรงทั้งในโลกนี้ และโลกอาคีเราะฮ์ข้างหน้า ในโลกนี้นั้นจะทำให้ชีวิตของผู้ศรัทธานั้นมีแต่ความเจริญก้าวหน้า และในโลกหน้าก็สามารถที่จะนำพาตัวเองนั้นให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ﷻ ได้

5.1.3 ทำการจ่ายชะกาด

ในการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาเรื่องการจ่ายชะกาดนั้น ได้แบ่งออกเป็นหัวข้อ ๆ ดังนี้

5.1.3.1 ความหมายของชะกาด ตามหลักภาษา คือ อัล-ชะกาด () นั้นมีรากศัพท์ของภาษาอาหรับที่เป็นอาการนาม () มาจากคำว่า () อ่านว่า “ซั๊กกา” แปลว่า การทำการจัด

เกลา หมายถึง การขัดเกลาหัวใจให้ปราศจากมลทินและความบาปทั้งปวง หลังจากนั้นได้มีการนำคำ ๆ นี้ไปใช้กับการบริจาคทรัพย์สินเพื่ออัลลอฮ์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการขัดเกลาจิตใจมิให้เป็นคนที่ตระหนี่และหวงแหนต่อทรัพย์สินสมบัติที่อัลลอฮ์ประทานให้มาอยู่ในครอบครองของเขา และความหมายตามหลักการของศาสนา คือ นามของทรัพย์สินส่วนหนึ่งที่เป็นสิทธิของอัลลอฮ์ซึ่งอยู่ภายใต้การครอบครองของมุสลิมที่จะต้องจ่ายให้แก่ผู้ที่ยากจนอนาถา

5.1.3.2 จุดมุ่งหมายของชะกาตที่ได้กล่าวไว้ในสูเราะฮ์ อัล มุอุมินูน บรรดาอุละมาอิมัทศนะไว้ในเรื่องนี้สองประการคือ

ประการแรกคือ การจ่ายชะกาตที่เป็นทรัพย์สิน เพราะอายะฮ์นี้เป็นอายะฮ์มักกียะฮ์⁽¹⁾ ซึ่งเป็นคำสั่งจากอัลลอฮ์ ﷻ ให้ผู้ศรัทธาทุกคนจ่ายชะกาตในทรัพย์สินที่ตนเองมีอยู่โดยมิได้จำกัดว่าจะ เป็นทรัพย์สินชนิดใด และมีจำนวนมากเท่าไร ส่วนการกำหนดถึงจำนวนอัตราที่จะต้องจ่ายในทรัพย์สินที่ตนมีอยู่อย่างแน่นอนนั้น คือในปีที่สอง ในการอพยพของท่านนบี ﷺ ไปยังมะดีนะฮ์

ประการที่สองคือ การขัดเกลาจิตใจให้สะอาด ปราศจากการตั้งภาคี และการกระทำในสิ่งที่เป็นความบาป ด้วยความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และการภักดีต่อคำสั่งของพระองค์ทั้งหมด

ดังนั้นจุดมุ่งหมายของชะกาตในสูเราะฮ์ อัลมูอุมินูนตามความเห็นของผู้วิจัยนั้นคือ ให้ ความหมายได้ทั้งสองประการ กล่าวคือ เป็นกระบวนการที่มาทำความสะอาดจิตใจให้บริสุทธิ์สะอาด ด้วยการจ่ายชะกาตทรัพย์สิน เพราะทั้งสองประการนั้นมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือเพื่อให้ผู้ที่ขัดเกลาจิตใจ และผู้ที่ทำการจ่ายชะกาตนั้นเป็นผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์อย่างสมบูรณ์โดยผ่านกระบวนการจ่ายทรัพย์สินของตนให้แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้นจากผู้รับ เมื่อกระทำเช่นนั้นก็จะทำให้จิตใจของผู้ศรัทธานั้นก็จะสะอาดบริสุทธิ์ และคุณลักษณะแห่งความเป็นผู้ศรัทธานั้นก็จะเกิดขึ้นโดยปริยาย

5.1.3.3 ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องจ่ายชะกาต

ชนิดของทรัพย์สินที่จะต้องจ่ายชะกาตนั้นไม่ได้ถูกกำหนดไว้ในอัลกุรอานอย่างชัดเจน ฉะนั้นจึงต้องกลับไปทบทวนค้นคว้าในสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ ที่เคยพูดเคยปฏิบัติเอาไว้ และเคยกำหนดถึงอัตราส่วนในการจ่ายชะกาต บรรดาอุละมาอิมัจได้แยกออกมาดังนี้ 1) ชะกาตทอง และเงิน 2) ชะกาตตดินค้า 3) ชะกาต ผลผลิตทางการเกษตร 4) ชะกาต ปศุสัตว์ 5) ชะกาตขุมทรัพย์ 6) ชะกาต น้ำผึ้ง 7) ชะกาต สิ่งของที่ให้ประโยชน์แก่เจ้าของ ซึ่งแต่ละชนิดนั้นก็ยังมีอัตราจำนวน โดยเฉพาะในการจ่าย ชะกาตทองนั้นคิดตามอัตราน้ำหนักในปัจจุบันนี้หากมีอยู่ความครอบครองของผู้ใดโดยน้ำหนัก

(1) หมายถึง อายะฮ์ที่ถูกประทาน ที่เมืองมักกะฮ์ ก่อนที่ท่านนบีจะอพยพไปยังนครมะดีนะฮ์

เท่ากับ 85 กรัมจะต้องจ่ายชะกาด 2.5 % ส่วนชะกาดเงินคิดตามอัตราน้ำหนักในปัจจุบันที่จะต้องจ่ายชะกาดเมื่อมีอยู่ในครอบครองครบจำนวน 595 กรัม และจะต้องจ่ายชะกาด 2.5 %

ชะกาดปลุสัตว์ เช่น อุฐ วัว และแพะ โดยที่บรรดาสัตว์เลี้ยงดังกล่าวนั้นมีกฎเกณฑ์ที่จะจ่ายชะกาดได้ดังนี้คือ (1 ต้องมีอัตราครบตามพิกัดจำนวน (2 ต้องเลี้ยงครบรอบปี (3 สถานที่เลี้ยงนั้นต้องเป็นสถานที่ ๆ ได้รับอนุญาตให้เลี้ยง (4 ต้องเป็นสัตว์มิได้เลี้ยงไว้เพื่อใช้งาน.

ชะกาดทรัพยากรทางการเกษตร คือ พืชผลที่เพาะปลูก เมื่อมีครบตามพิกัดจำนวนที่ได้ถูกกำหนดไว้ ในรอบฤดูกาลหนึ่งได้ต่ำกว่า 5 ไร่หรือ 650 กิโลกรัมไม่ต้องจ่ายชะกาด แต่หากได้มากกว่า 650 กิโลกรัมจะต้องจ่ายชะกาด ซึ่งอัตราในการจ่ายนั้น 10เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตสำหรับไร่นาน้ำฝน และ 5 เปอร์เซ็นต์สำหรับไร่นาน้ำทาด

ชะกาดสินค้าที่มีไว้ขาย การจ่ายชะกาดสินค้านั้นมีเงื่อนไขอยู่สองประการคือ จะต้องตั้งเจตนาว่าสินค้านั้นเตรียมไว้ขายเพื่อหวังผลกำไร และจะต้องมีความพยายาม หมายถึงจะต้องทำการค้าขาย หากขาดข้อใดจากสองประการดังกล่าวแล้วก็ถือว่าไม่ครบตามกฎเกณฑ์ในการทำการค้าขายไม่ต้องจ่ายชะกาด

ชะกาดขุมทรัพย์ที่ขุดพบเจอ ขุมทรัพย์ที่ฝังอยู่ในดินหรือถูกซ่อนอยู่ในภูเขาทั้งหลายนั้น เช่น ทองคำ เงินหรือเพชรนิลจินดาและแร่ธาตุต่างๆ หากมีการขุดพบเจอเข้าก็จำเป็นที่จะต้องนำมาจ่ายชะกาด ตามอัตราจำนวน 1.5 หรือ 20 % ของทรัพย์นั้น

ชะกาดน้ำผึ้ง สำหรับบุคคลที่มีอาชีพในด้านนี้และได้กำหนดอัตราการจ่ายผลผลิตในน้ำผึ้งนั้นครบตามพิกัดจำนวนที่จะต้องจ่ายชะกาด การกฤษฎา⁽¹⁾ ที่มีการเปรียบเทียบกับผลผลิตทางการเกษตร และผลไม้ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ทรงกำหนดให้จ่ายชะกาดในผลไม้ได้อันเนื่องมาจากการแสวงหาผลประโยชน์จากผืนดินซึ่งมีความคล้ายคลึงกับการแสวงหาผลได้อันเกิดจากการแสวงหาผลประโยชน์จากตัวผึ้ง โดยคิดอัตราของชะกาดน้ำผึ้งนั้นคือ มีปริมาณ 5 อูซุกซึ่งเทียบเท่าประมาณ 653 กิโลกรัมหรือ 50 ถังตวงของประเทศอียิปต์ โดยคิดตามอัตราของข้าวสาลีซึ่งเป็นอาหารหลัก

ชะกาดทรัพย์สินที่ทำประโยชน์ให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ เช่น บ้านเช่า โรงแรม โรงงาน ยานพาหนะ เรือบรรทุก เครื่องบินโดยสาร หรือผลผลิตจากสัตว์เลี้ยง และทรัพย์สินอื่น ๆ อีกที่สร้างประโยชน์ให้แก่ผู้ที่เป็นเจ้าของอย่างมากมายมหาศาล โดยการจ่ายนั้นไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาดในตัวของสินทรัพย์เหล่านั้น แต่จำเป็นจะต้องจ่ายชะกาดจากกำไรสุทธิที่ได้จากทรัพย์สินเหล่านั้นเมื่อมีจำนวน

(1) การกฤษฎาหมายถึง การวินิจฉัยเรื่อง ๆ หนึ่งที่ไม่มีความหลักฐานที่ชัดเจนเพื่อเปรียบเทียบกับหลักฐานที่อยู่แล้วนำมาถือเป็นบทบัญญัติ

ครบตามพิกัดที่กำหนดและครบรอบปี และจำนวนที่จะต้องจ่ายชะกาดนั้นคือเศษหนึ่งส่วนสี่คือ 2.5 % ในตอนสิ้นปีเหมือนกับการจ่ายชะกาดค้าขายหรือชะกาดเงิน

5.1.3.4 โทษของผู้ไม่จ่ายชะกาด

โทษของผู้ที่ไม่ยอมจ่ายชะกาดนั้นได้แบ่งออกเป็นสองประการคือ โทษที่มีในโลกนี้ และโลกที่จะมีขึ้นในวันอาคีเราะฮ์ข้างหน้า

โทษที่มีในโลกนี้ ที่ท่านนบี ﷺ และเหล่าบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านได้เคยปฏิบัติเอาไว้ต่อบุคคลเหล่านั้นเนื่องมาจากสาเหตุของการไม่ให้ความสำคัญเรื่องชะกาดหรือเนื่องมาจากการปฏิเสธไม่ยอมจ่าย จำเป็นแก่ผู้นำมุสลิมที่มีอำนาจในทางกฎหมายให้ยึดทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของเขาที่มีอยู่ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของกองคลังสาธารณะสมบัติ () และหากยังดื้อรั้นอีกก็ประกาศทำสงครามแก่พวกเขา และบังคับให้ชนกลุ่มนั้นกลับเข้านับถือศาสนาอิสลามใหม่เพราะการไม่จ่ายชะกาด และปฏิเสธว่าไม่จำเป็นแก่เขาที่จะต้องจ่ายนั้นถือว่าสิ้นสุดจากการเป็นอิสลาม โทษอีกประการหนึ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้เตรียมไว้สำหรับผู้ที่ไม่ยอมจ่ายชะกาดหลังจากที่มีทรัพย์สินครบตามอัตราจำนวนที่ถูกกำหนดไว้ เพื่อให้พวกเขาได้เห็นอย่างชัดเจนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้นั้น คือด้วยการให้เกิดความแห้งแล้ง และเกิดภาวะการขาดแคลนอาหารมาประสบแก่พวกเขา หรือกลุ่มชนที่เขาอาศัยอยู่

ประการที่สอง คือ โทษของผู้ที่ไม่จ่ายชะกาดในวันอาคีเราะฮ์ พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะให้ทรัพย์เหล่านั้นหวนกลับมาทำลายพวกเขาเองตามรูปแบบต่างๆ ที่ได้อธิบายไว้ในอัลกุรอานและอัลหะดีษของท่านนบี ﷺ มันเป็นโทษที่สาหัสยิ่งนักโดยใช้วิธีการลงโทษที่น่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่ง

5.1.3.5 การจ่ายชะกาดส่งผลถึงความหมายของการเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะของผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง เพื่อที่จะทำให้ผู้ที่จ่ายชะกาดได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ ﷻ และผลของการจ่ายชะกาดที่ทำให้ผู้จ่ายนั้นได้กลายเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริงได้ด้วยความหมายหลายประการดังต่อไปนี้คือ

1. ชะกาดนั้นทำให้เกิดการขัดเกลาจากการเป็นผู้ตระหนี่
2. การฝึกฝนการบริจาคและการเสียสละ
3. เป็นผู้รำลึกความโปรดปรานจากอัลลอฮ์
4. เยียวยาหัวใจจากการหลงใหลในคุณยา
5. สร้างบุคลิกภาพที่ดีและเพิ่มความรักใคร่ต่อกันระหว่างคนยากจนและผู้ร่ำรวย

ห้าประการที่ผู้วิจัยนำมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของผลที่ได้จากการจ่ายชะกาดด้วยความบริสุทธิ์ใจและหวังในความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ ﷻ เพียงผู้เดียว

5.1.4 รักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์

คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ข้อที่ 4 นี้คือ การรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ได้แยกออกเป็นหัวข้อย่อยดังต่อไปนี้คือ

5.1.4.1 ความหมายของการรักษาอวัยวะเพศตามที่สนะต่าง ๆ ของอูลามาคือการรักษาอวัยวะเพศของตนจากการกระทำในสิ่งที่ต้องห้ามตามบทบัญญัติของอิสลาม คือการไปติดประเวณีกับผู้อื่นที่นอกเหนือจากภรรยาของตนเองหรือทาสหญิง หรือการนำไปใช้ระหว่างผู้ชายหรือผู้หญิงด้วยกัน แม้กระทั่งในกรณีของการใช้มือของตัวเองซึ่งตามที่สนะส่วนมากของอูลามาก็ย่อมถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามทั้งสิ้น

5.1.4.2 การแต่งงานตามบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม ตามที่สนะของอิสลามนั้นการแต่งงานถือเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์บนพื้นแผ่นดินนี้ เพราะการแต่งงานย่อมหมายถึงการคงอยู่ของมนุษย์มิให้สูญพันธ์ เผ่าพันธุ์ใดที่ไร้การแต่งงานเผ่าพันธุ์นั้นก็หายสาบสูญไปจากโลกนี้ อิสลามถือว่าการแต่งงานนั้นจะทำให้เกิดความสุขุมในชีวิตรวมถึงมุ่งหมายเพื่อสร้างความสุขภายในครอบครัวมีความรักใคร่ปรองดองกันเห็นอกเห็นใจซึ่งกัน มีความเมตตาต่อกัน สร้างความสัมพันธ์กันระหว่างเครือญาติทั้งสองฝ่ายเพื่อจะเป็นครอบครัวที่ได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ ท่านนบี ﷺ ได้ทรงดำหนิแก่บรรดาผู้ที่ทำตนเป็นผู้สัน โดยปฏิเสธ ไม่ยอมแต่งงานถึงแม้ว่าเขาผู้นั้นจะมีจุดมุ่งหมายในการปลื้มตัวเพื่อการอับอายต่ออัลลอฮ์ก็ตาม

5.1.4.3 การแต่งงานที่ขัดต่อบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม ได้นำเสนอมารู 3 รูปแบบที่แพร่หลายอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้

คือ แบบมุตอะฮ์ ⁽¹⁾ คือการแต่งงานแบบชั่วคราวโดยมีการกำหนดเวลาที่แน่นอน อย่างเช่นหนึ่งเดือน หรือไม่กำหนดเวลาที่แน่นอนเช่นรอการกลับมาของคน ๆ หนึ่งเมื่อคน ๆ นั้นกลับมาถึงก็หมายถึงสิ้นสุดข้อตกลงที่ได้สัญญากันเอาไว้ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงและทั้งสองก็ต้องเลิกจากกันไป ท่านนบีเคยอนุญาตให้ทำการแต่งงานแบบชั่วคราวได้ (มุตอะฮ์) ในช่วงแรกของอิสลามเหมือนกับที่อนุญาตให้กินเนื้อสัตว์ที่ต้องห้ามได้ในยามคับขัน แต่การกระทำดังกล่าวก็ถูกยกเลิกไปเมื่อผ่านพ้นช่วงระยะเวลาดังกล่าว ดังนั้นท่านนบีจึงได้ประกาศยกเลิกการแต่งงานแบบชั่วคราว ในเวลาต่อมา และบรรดาเศาะหาบะฮ์ ตาบิอิน ตลอดจนมดขของปวงปราชญ์ทั้งหมดต่างก็เห็นพ้องกันเป็นเอก

(1) คือการแต่งงานกับผู้หญิงโดยการจำกัดเวลาเมื่อสิ้นสุดเวลาล่วงแล้วก็จะแยกจากกันไป (Ibn Hajar, 2000:10/209)

5.1.4.5 การรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์นั้น คือ ทำให้กลายเป็นผู้ที่มีความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงซึ่งผลลัพท์ที่ออกมาเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก ในสุเราะฮ์อัลมูมินุนั้นได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนในอายะฮ์แรกถึงคุณลักษณะของผู้ที่จะเป็นผู้ที่ได้รับความสำเร็จอย่างแท้จริงโดยใช้วิธีการรักษาอวัยวะเพศนั้นด้วยการแต่งงานเมื่อมีความสามารถ และหากไม่มีความสามารถก็ให้ทำการถือศีลอด เพราะการถือศีลอดนั้นจะทำให้ลดความกำหนัดลงได้ ผลตอบแทนที่ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์นี้คือทำให้ผู้ที่ขยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ นั้นสามารถที่จะหักห้ามจิตใจมิให้คล้อยตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของตัวเองได้ โดยที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะตอบแทนแก่พวกเขาอย่างใหญ่หลวงยิ่งนักคือ การได้พำนักอยู่ในสวนสวรรค์อันบรมสุขของพระองค์ตามที่ได้สัญญาเอาไว้

5.1.5 เป็นผู้เอาใจใส่ต่ออะมานะฮ์ (สิ่งที่ได้รับมอบหมาย) และคำมั่นสัญญา

คุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่จะได้รับความสำเร็จข้อที่ 5 คือการเป็นผู้ที่เป็นไว้วางใจของผู้อื่นคอยพิทักษ์สิทธิของผู้อื่นที่มอบหมายให้จัดการดูแล อีกทั้งเป็นผู้ที่รักษาคำสัญญาที่มีต่อผู้อื่นอย่างเคร่งครัด ไม่พยายามที่จะคดโกง หลอกลวงต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้คอยระวังดูแลถึงแม้ว่ามีโอกาสก็ตาม หรือผิดพลาดต่อสัญญาที่ได้ให้ไว้กับผู้อื่น

5.1.5.1 ความหมายของอะมานะฮ์ และรักษาสัญญาตามทัศนะของอุละมาอ์ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ถูกมอบหมายเพื่อให้มนุษย์ได้พิทักษ์รักษาเอาไว้ซึ่งมีทั้งอะมานะฮ์ที่มาจากพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ที่ทรงมอบไว้เพื่อให้มนุษย์ได้รักษา และถือปฏิบัติตามกันอย่างเคร่งครัด และอะมานะฮ์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกันก็ให้รักษาเอาไว้อย่าได้บิดพลิ้ว เพราะการกระทำดังกล่าวจะนำมาซึ่งความหายนะต่อตัวเอง และต่อสังคมได้

5.1.5.2 อะมานะฮ์มีอยู่สามประเภท คือ อะมานะฮ์ต่ออัลลอฮ์ เช่นการละหมาด การถือศีลอด การอบน้ำซุนนุบ⁽¹⁾ และบรรดาอิบาดะฮ์ต่าง ๆ ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กำชับให้ปวงบ่าวทั้งหลายได้ถือปฏิบัติ ดังนั้นการปฏิบัติตนของปวงบ่าวอย่างเคร่งครัดนั้นถือว่าเป็นอะมานะฮ์หรือหน้าที่ ๆ จะต้องรับผิดชอบที่มีต่ออัลลอฮ์ ﷻ

ประเภทที่สองคือ อะมานะฮ์ที่มีต่อตนเองคือ จะต้องไม่กระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่จะนำมาซึ่งความหายนะแก่ตนเอง ทั้งในเรื่องของศาสนา เรื่องของคุนยา และเรื่องของอาทีเราะฮ์ เช่นการตั้งภาคี

⁽¹⁾ อบน้ำซุนนุบ คือการอบน้ำเนื่องมาจากเรามีหะดัยใหญ่ เช่น หลังนอนกับภรรยา หรือผู้หญิงหลังจากหมดประจำ เดือน () หรือหลังจากคลอดบุตร()หรือฝันเปียก

ต่ออัลลอฮ์ ﷻ หรือการกระทำในเรื่องที่เป็นอุตริกรรม (บิดอะฮ์) ต่อคำสอนของอิสลามที่ไม่มีแบบอย่างจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เรื่องเหล่านี้ทั้งหมดจะนำมาซึ่งความเสียหายในเรื่องของศาสนาและเรื่องของการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์ของพระองค์ ตลอดจนการศรัทธาในวันอาคีเราะฮ์

ประเภทที่สามคือ อะมานะฮ์ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันคือ การเก็บรักษาสິงของหรือทรัพย์สินที่ถูกมอบหมายไว้ การผลิตสินค้าถูกต้องตรงตามมาตรฐานที่ถูกสั่งมา การเก็บรักษาไว้ซึ่งความลับของผู้อื่นและอื่น ๆ อีกมากมายที่จำเป็นจะต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และท่านนบีนั้นเป็นบุคคลที่ดีเลิศที่สุดในเรื่องของการเป็นผู้รักษาอะมานะฮ์ต่อผู้อื่น

5.1.5.3 ความสำคัญของการรักษาสัญญาในอิสลาม การรักษาสัญญานั้นเป็นคุณลักษณะมีอยู่ ณ อัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้นผู้ที่มีความศรัทธามั่นต่อพระองค์อย่างแท้จริงแล้วจะต้องมีคุณลักษณะนี้อยู่ในตัวเขา และอย่าได้สร้างคุณลักษณะที่ตรงกันข้ามขึ้นมา เพราะจะเป็นบ่อเกิดแห่งความหายนะ คำสัญญาดังกล่าวนี้แบ่งออกเป็นสองประการ คือ คำสัญญาของมนุษย์ที่มีต่อพระผู้อภิบาลของเขาว่าจะถือปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ เช่นการละหมาด การเก็บเงิน และอื่น ๆ อีก และประการที่สองคือ คำสัญญาของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน จากคำพูด หรือการทำสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร ทั้งหมดนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องถือปฏิบัติตาม ดังที่ได้สัญญาไว้

5.1.6 เป็นผู้รักษาไว้ซึ่งการละหมาด

5.1.6.1 ความหมายของ การเป็นผู้รักษาไว้ซึ่งการละหมาด คือ การละหมาดอย่างสม่ำเสมอทำตลอดไป และกระทำตรงกับเวลาที่ถูกกำหนดเอาไว้พร้อมทั้งกระทำอย่างถูกต้องตามกฎข้อบังคับที่อิสลามกำหนดไว้ทุกประการ โดยเริ่มต้นด้วยการ *ตักบีร์* และจบลงด้วยการให้สลาม (โดยที่การกระทำ หรือการอ่านทั้งหมดนั้นอยู่ในขอบข่ายที่อิสลามกำหนดไว้ทั้งหมด) ผู้ที่สามารถรักษาไว้ซึ่งคุณลักษณะในข้อนี้ได้ นั่นเขาคือ ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง ส่วนบรรดาผู้ที่กลับกลอกหรือปฏิเสธนั้นไม่สามารถทำได้

5.1.6.2 มุสลิมทุกคนนั้นจะต้องรักษาละหมาดห้าเวลา เพราะการละหมาดถูกกำหนดให้เป็นภาระแก่มุสลิมผู้ศรัทธาต่อพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ให้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ดังนั้นมุสลิมกับการละหมาด 5 เวลาจึงไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้กล่าวคือ トラบใดที่เป็นมุสลิมแล้วผู้นั้นจะต้อง มีการละหมาด 5 เวลา ช่วงระยะเวลาที่ถูกกำหนดให้ทุกคนได้ปฏิบัติการละหมาดทั้ง 5 เวลานั้น เป็นช่วงเวลาที่มีความเหมาะสม และเต็มไปด้วยวิหะปัญญามากมาย ()

5.1.6.3 การรักษาไว้ซึ่งการละหมาดเป็นตัวบ่งชี้ถึงการมีคุณลักษณะของผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง เพราะการศรัทธาอีหม่านต่ออัลลอฮ์ ﷻ จะมีบทบาทที่สำคัญที่มาควบคุมลักษณะประจำตัวของมนุษย์ การเป็นผู้รักษาการละหมาดทั้ง 5 เวลาได้ทั้งในเวลากลางวันและเวลากลางคืนโดยปฏิบัติอย่างถูกต้องตามหลักศาสนบัญญัติ ทั้งที่เป็นวาฮิบ และสุนัต กระทำตรงตามเวลา การทำร่วมกันในมัสยิด และอื่น ๆ อีกมากมาย ทั้งหมดนั้นบ่งชี้อย่างชัดเจนถึงการมีคุณลักษณะของผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง

5.1.6.4 ผลตอบแทนที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ สัญญาเอาไว้ต่อผู้ที่มีคุณลักษณะทั้ง 6 ประการในสุเราะฮ์อัลมูมินูน คุณลักษณะทั้งหมดนั้นเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบของผู้ศรัทธาที่แท้จริงที่ได้กล่าวไว้ในทุก ๆ เรื่อง เช่นเรื่องของการยึดมั่น เรื่องของการภักดี การอิबाอะฮ์ เรื่องของสังคม เรื่องของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งเรื่องทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะแยกออกจากกันได้กับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นผู้ใดที่ถือปฏิบัติได้ทั้งหมดนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะทรงตอบแทนสวนสวรรค์ชั้นฟิเรเดสให้เป็นที่พำนักสำหรับพวกเขาตลอดกาล

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาคุณลักษณะของผู้ศรัทธาหกประการที่กล่าวไว้ในตอนต้นของสุเราะฮ์อัล มูมินูนนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและความสำคัญของสุเราะฮ์อัลมูมินูน และวิเคราะห์ถึงเบื้องลึกของคุณลักษณะดังกล่าว คุณลักษณะ 6 ประการนั้นได้แก่ การมีสมาธิในเวลาละหมาด การหลีกเลี่ยงจากสิ่งไร้สาระ การจ่ายซะกาต การรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ เป็นผู้มีความน่านับถือ (ความซื่อสัตย์) และรักษาสัญญา และเป็นผู้รักษาไว้ซึ่งการละหมาด การศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาทั้งหกประการดังกล่าวโดยการลงไปเบื้องลึกไปถึงในรายละเอียดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในคุณลักษณะดังกล่าวนั้น เพื่อที่จะเป็นแนวทางให้แก่ทุกคนได้นำไปถือปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้

เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) ที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอรายงานแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยการรวบรวมเอกสาร และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล แยกข้อมูลตามเนื้อหา วิเคราะห์ข้อมูลสรุปผล และอภิปรายผล

ผลการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะดังกล่าวนี้พบว่า เป็นคุณลักษณะที่ผู้คนส่วนมากทั้งที่เป็นมุสลิม และมีไม่มุสลิมนั้นต่างก็รู้กันดีว่าหากสามารถปฏิบัติตามได้แล้วก็จะกลายเป็นบุคคลที่เลอ

เลิศที่สุด ผู้ที่เป็นมุสลิมที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ อย่างแท้จริงนั้น พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะให้ผู้นั้นเข้าไปอยู่ในสวรรค์ชั้นฟิเรเดสของพระองค์ในวันโลกใหม่แห่งการการตอบแทน ส่วนในโลกนี้ก็จะได้รับการยกย่องและได้รับเกียรติจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในส่วนของผู้ที่มิได้เป็นผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ แต่ขณะเดียวกันพวกเขามีคุณลักษณะทั้งหกประการอยู่ในตัวของเขา ด้วยคุณค่าของคุณลักษณะทั้งหกประการดังกล่าวจะทำให้เขากลายเป็นคนดีที่น่ายกย่อง และน่านับถือของคนทั่วไปในสังคม หากเป็นผู้นำก็จะเป็นผู้นำที่มีคุณภาพสามารถที่จะครองใจของประชาชนตลอดไป และหากเป็นบุคคลธรรมดาหรือกลุ่มชนก็จะเป็นกลุ่มชนที่มีคุณภาพ และสังคมก็จะมีแต่ความเจริญก้าวหน้า

ผลการวิจัยคุณลักษณะทั้งหกประการสรุปได้ดังนี้

5.2.1 การมีสมาธิในเวลาละหมาด

การมีสมาธิในการละหมาดนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะหมายถึงความสมบูรณ์ของการปฏิบัติศาสนกิจประจำวันตามพระบัญชาจากเอกองค์อัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงสร้างมนุษย์ที่ได้สั่งมา โดยผ่านคัมภีร์อัลกุรอานของพระองค์ จากการศึกษาวิเคราะห์ถึงคุณลักษณะในเรื่องนี้นั้นพบว่ามุสลิมส่วนมากในสังคมปัจจุบันมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี แต่ขาดซึ่งการให้ความสำคัญและความจริงจังในเรื่องของการปฏิบัติตน เลยทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขาไม่พบกับความสุขที่แท้จริง เพราะยังฝ่าฝืนต่อคำสั่งของอัลลอฮฺ ﷻ ในขณะที่พระองค์มีคำสั่งให้รักษาสมาธิในละหมาดดังที่ทรงมีพระดำรัสไว้ว่า

﴿الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ﴾

(2 :)

ความว่า : “บรรดาผู้ที่พวกเขาบ่น้อมถ่อมตนในเวลาละหมาดของพวกเขา”

(2:อัลมูมิnun)

ความสำคัญของการมีสมาธิ นั้นมิใช่เพียงแต่จะทำให้การละหมาดของผู้ศรัทธามีความสมบูรณ์ และได้รับผลตอบแทนจากอัลลอฮฺ ﷻ อย่างเปี่ยมล้นเท่านั้น แต่การมีสมาธิในการละหมาดนั้นยังส่งผลไปถึงการใช้ชีวิตของผู้ศรัทธา นอกเวลาละหมาดด้วย เพราะการมีสมาธิในการละหมาดนั้นได้สร้างบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการขัดเกลาจิตใจให้บริสุทธิ์ เมื่อเป็นผู้ที่จิตใจที่บริสุทธิ์แล้วก็จะนำ

ตนเองไปสู่เส้นทางที่ดีนอกเวลาละหมาดด้วย สามารถที่จะหักห้ามตนเองจากสิ่งชั่วช้าลามกต่าง ๆ อีกด้วย ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวถึงผลของการกระทำดังกล่าวไว้ในอัลกุรอานอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ...﴾

(49 :)

ความว่า : แท้จริงการละหมาดนั้นสามารถที่จะยับยั้งจากการทำลามกและความชั่ว

(อัลอันกะบูต : ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 49)

ฉะนั้นผู้ใดที่ทำการละหมาดแต่ไร้สมาธิก็หมายถึงว่าการละหมาดของเขาในครั้งนั้นจะไม่สามารถที่จะยับยั้งตนเองจากการทำความชั่วได้ และการละหมาดของเขาก็จะไม่ได้รับผลตอบแทนใด ๆ เลย ดังที่ท่านเราะฮูต ﷺ ได้ตรัสไว้ในหะดีษบทหนึ่งเรื่องของการมีสมาธิในเวลาละหมาด และผลของผู้ที่ไม่มีสมาธิว่า

" :))

"

((

(18415: 1993,)

ความว่า : “ท่านเราะฮูต ﷺ ตรัสไว้ว่า “แท้จริงบ่าวของอัลลอฮ์ที่ทำการละหมาดนั้นจะไม่บันทึกให้แก่เขาว่าได้ครั้งหนึ่ง หรือ ได้หนึ่งในสาม หนึ่งในสี่ หนึ่งในห้า หนึ่งในหก และหนึ่งในสิบ แต่จะถูกบันทึกก็ต่อเมื่อบ่าวผู้ที่ทำละหมาดในส่วนที่ดีของเขา รับรู้จากการละหมาดของเขา (การมีสมาธิของเขาในละหมาด)”

(Ahmad, 1993: 18415)

จากหะดีษบทนี้ท่านนบี ﷺ ได้บอกอย่างชัดเจนแล้วว่าคุณค่าของการละหมาดนั้นอยู่ที่การมีสมาธิภายในจิตใจ และอวัยวะภายนอกในขณะที่ทำการละหมาด หากขาดซึ่งสมาธิในการละหมาดแล้วอวัยวะภายนอกก็ไม่สามารถที่จะควบคุมให้สงบได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้การละหมาดนั้นมิได้ผลตอบแทนใด ๆ จากอัลลอฮ์ ﷻ เลย

5.2.2 หลีกห่างจากสิ่งไร้สาระ

พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ผู้ทรงรักใคร่ผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวของพระองค์ทั้งหมด ดังนั้นสิ่งใดที่พระองค์เห็นว่าไม่ถูกต้องเป็นภัยต่อมนุษย์ และไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์บนโลกนี้พระองค์ก็ทรงห้ามมิให้กระทำ เพราะผลที่จะตามมานั้นไม่เป็นผลดีต่อการดำรงชีวิตในโลกนี้และโลกหน้า ดังที่พระองค์ได้ทรงมีพระดำรัสไว้ในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾

(3 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่หลีกห่างจากสิ่งไร้สาระทั้งปวง

(อัลมูมิnun : 3)

ตามความในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ทรงสั่งห้ามมิให้กระทำในสิ่งไร้สาระทั้งที่เป็นคำพูดการกระทำหรือแม้กระทั่งความคิดในเรื่องที่ไร้สาระก็สั่งให้หลีกห่างอย่างสิ้นเชิงเรื่องของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และการกระทำที่เป็นอสุกรรม()ที่ไม่มีต้นแบบจากท่านเราะสูลเป็นครั้งแรกและเรื่องใหญ่ที่สุดในบรรดาสິงที่ไร้สาระทั้งหมดจะมีผลต่อชีวิตมนุษย์ในวันอาคีเราะฮ์ข้างหน้าคือพระองค์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่บุคคลเหล่านั้นเลยและสถานที่พำนักของผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(นั่นคือขุมนรก)ที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ในอัลกุรอานอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ

ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

(116 :)

ความว่า : “แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษแก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีต่อพระองค์ แต่พระองค์จะทรงอภัยให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์แล้ว แน่อนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล”

(อันนิสาอ : 116)

อีกประการหนึ่งที่เป็นเรื่องที่ไร้สาระที่มีอยู่ทั่วไปในสังคมปัจจุบันในทุกระดับชั้นของ คนคือเรื่องของการกระทำมะอูซีฮัต⁽¹⁾ () การกระทำดังกล่าวนั้นอยู่ในขอบข่ายของสิ่งที่ไร้สาระ ได้ถูกกำชับให้ละทิ้ง เพราะชีวิตของมนุษย์หากไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไร้สาระแล้วแน่นอนความเจริญก้าวหน้าของชีวิตก็จะมาประสบแก่ทุกคน จากคำนิยามของคำว่ามะอูซีฮัต () นี้เข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า สิ่งที่ไร้สาระนั้นถูกห้ามโดยบทบัญญัติของอิสลามอย่างสิ้นเชิง

อิสลามไม่เคยเปิดโอกาสให้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้นให้กระทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ ต่อชีวิต เพราะการหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไร้สาระนั้นจะทำให้ชีวิตประสบแต่ความตกต่ำในโลกนี้ และยัง ถูกลงโทษอย่างเจ็บปวดในวันอาคีเราะฮ์ข้างหน้าอีกด้วย ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงมีพระดำรัส ไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْآثِمِ وَالْعِدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾

(9 :)

ความว่า : “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายเอ๋ย เมื่อพวกเจ้าซุบซิบต่อกัน ก็อย่าได้กระซิบกันด้วยการทำบาป และการเป็นศัตรูกัน และการฝ่าฝืนท่านเราะฮ์ลุส แต่จงซุบซิบกัน เพื่อการทำความดีและการยำเกรง พวกเจ้าจงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ผู้ซึ่งพวกเจ้าจะถูกรวบรวมให้กลับไปหาพระองค์”

(อัลมูญาดะละฮ์ : 9)

อายะฮ์นี้คือตัวอย่างหนึ่งจากเรื่องไร้สาระที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงห้ามไว้คือ การซุบซิบนินทากันในเรื่องของการความบาปและการสร้างศัตรูต่อกัน และการฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ และเราะฮ์ลุสของพระองค์ เพราะการกระทำเช่นนั้นถือว่าเป็นการกระทำที่ไร้สาระไม่มีผลดีใด ๆ เลยจงละทิ้งไปเสีย และให้มายำเกรงต่ออัลลอฮ์ด้วยความจริงใจแล้วจะมีผลกลับที่ดีเกิดขึ้นแก่ชีวิตของทุกคนท่านนบีเองก็ได้กล่าวห้ามเรื่องนี้ไว้ในหะดีษของท่านบพหนึ่งว่า

:))

(1) การกระทำในสิ่งที่ถูกห้ามตามหลักศาสนบัญญัติ และละทิ้งต่อสิ่งที่ถูกกำชับให้กระทำ (Abd al-Qādir Audah , 1997 : 1/ 307)

((
(6288 : 2000 ,)

ความว่า : “จากอิบนุ มัสอูด رضي الله عنه ได้กล่าวว่า ท่านเราะฮ์ลุล رضي الله عنه ได้ตรัสไว้ว่า : เมื่อใดที่พวกท่านอยู่ร่วมกันสามคน ท่านจงอย่าได้ทำการกระชับกันเพียงแค่สองคนเพราะจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดต่อกัน การกระทำเช่นนั้นจะนำไปสู่ความเศร้าเสียใจในภายหลัง”

(al- Bukhāriy , 2000 : 6288)

ในหะดีษนี้ได้พูดถึงเรื่องของการชุบชิบต่อกันเพียงสองคนในขณะที่บุคคลที่สามก็อยู่ในสถานที่นั้น ๆ การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นสิ่งที่อิสลามห้ามอย่างเด็ดขาด เพราะผลที่จะตามมานั้นคือการนำไปสู่ความเข้าใจผิดต่อเพื่อนฝูงกันได้ ในลักษณะอย่างนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่ได้รับสาละและท่านเราะฮ์ลุลก็ได้ห้ามไว้

5.2.3 ทำการจ่ายชะกาต

คุณลักษณะที่สามของผู้ศรัทธาที่ได้รับความสำเร็จคือ ผู้ที่ทำการจ่ายชะกาตด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยมีเป้าหมายเพื่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงมีพระดำรัสไว้ว่า

﴿ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴾

(4 :)

ความว่า : “และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้บริจาคชะกาต”

(อัลมูมิญนูน: 4)

หมายถึงให้ผู้ที่มัทร็อฟสินครบตามพิกัดจำนวนเท่านั้นที่จะต้องจ่ายชะกาต หลักปฏิบัติในข้อนี้จำกัดเฉพาะคนบางกลุ่มเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ยังมีอีกมากที่บุคคลในกลุ่มที่ได้กล่าวมายังละเลยเรื่องของการจ่ายชะกาตอันเนื่องมาจากเสียดายต่อทรัพย์สินของตนที่หามาได้ แต่ต้องให้ผู้อื่นไป ดังนั้นเรื่องของชะกาตจึงเป็นเรื่องของผู้ที่มีความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริง โดยที่จ่ายชะกาตนั้นจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการกระทำดังกล่าว และอีกประการหนึ่งคือ ชะกาตนั้นสามารถที่จะมาขัดเกลาคิดใจให้สะอาดไม่หลงมัวเมาต่อทรัพย์สินที่มาช่วยยวนทำให้จิตใจลึมรำลึกต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพราะ

ทรัพย์สินส่วนที่ต้องจ่ายชะกาดนั้นเป็นสิทธิของผู้อื่น หากไม่ยอมจ่ายชะกาดแล้วก็ย่อมหมายถึงว่าเป็น การนำเอาของผู้อื่นมาเป็นของตัวเองซึ่งถือว่ามี ความผิด ดังที่ในอัลกุรอาน ได้กล่าวถึงทบบาทที่สำคัญ ของชะกาด คือการขัดเกลาลจิตใจให้สะอาดและชำระทรัพย์สินที่มีอยู่ให้บริสุทธิ์

﴿ ... تَطْهَرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا ... ﴾

(103 :)

ความว่า : “... และเพื่อทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และล้างมลทินของเขาด้วย ส่วนที่เป็นทานนั้น ...”

(อัลเตาบะฮะฮ์: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 103)

ในส่วนของผู้ที่ไม่ยอมจ่ายชะกาดนั้นก็จะมีกำหนดโทษอย่างหนักทั้งในโลกนี้และ โลกอาคิเราะฮ์ข้างหน้า เพราะชะกาดนั้นคือ หนึ่งในหลักการของอิสลามห้าประการที่จำเป็นจะต้องถือ ปฏิบัติเป็นการส่วนตัว หากผู้ใดละทิ้งก็หมายถึงว่าเขากำลังจะเดินออกจากศาสนาอิสลาม ดังนั้นผู้นำ ของอิสลามจึงมีหน้าที่ปกป้อง และชำระโทษต่อความผิดในส่วนนี้ ส่วนโทษในวันอาคิเราะฮ์นั้นเป็น หน้าที่ของอัลลอฮ์ ﷻ

ผลกระทบอีกประการหนึ่งของผู้ที่ไม่ยอมจ่ายชะกาดคือ คนที่ยากจนอนาถานั้นก็จะถูก ทอดทิ้งให้อยู่ด้วยความทุกข์ทรมาน ส่วนคนรวยก็อยู่อย่างสุขสบาย การใช้ชีวิตอยู่ในลักษณะเช่นนี้มิใช่ แนวทางที่อิสลามต้องการ ดังนั้นการกำหนดโทษของผู้ที่ไม่ยอมจ่ายชะกาดนั้นเพื่อเป็นการป้องกันมิให้ เหตุการณ์ที่กล่าวมาแล้วจะเกิดขึ้นในสังคม ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้ในหะดีษของท่านบพหนึ่งในเรื่องนี้เพื่อ บอกถึงโทษดังกล่าวว่า

)

((

(4077 :1995, 136 , . :)

ความว่า : “ท่านนบี ﷺ ได้ตรัสไว้ว่า บุคคลที่ฝ่าฝืนไม่ยอมจ่ายชะกาดนั้นไม่มีโทษ ประการที่จะประสบแก่เขานอกจากอัลลอฮ์จะ (ทดสอบเขา) เป็นเวลาหลายๆ ปี และ อีกรายงานหนึ่งคือ อัลลอฮ์จะให้เขาประสบกับความแห้งแล้ง

(al-Baihaqiy,n.d.136 และ al-Tabrāniy, 1995 : 4077)

ในทางตรงกันข้ามผู้ที่จ่ายซะกาตตามกำหนดอย่างครบถ้วนสมบูรณ์เขาจะเป็นผู้ที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงเมตตารักใคร่ และมนุษย์ทั้งหลายต่างก็พากันยกย่องสรรเสริญต่อการกระทำที่เป็นความดีกับเพื่อนพี่น้องด้วยกันดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงมีพระดำรัสไว้ว่า

﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ...﴾

(274 :)

ความว่า : “บรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์ของพวกเขาทั้งในเวลากลางคืน และกลางวัน โดยทั้งปกปิดและเปิดเผยนั้น พวกเขาจะได้รับรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา...”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ : ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่ 274)

บุคคลดังกล่าวนี้คือผู้ที่เกิดในทัศนะของอัลลอฮ์ ﷻ และตลอดจนในสายตาของผู้คนทั่วไปที่อยู่ร่วมกันในสังคมซึ่งมีผลมาจากการปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ ในเรื่องของการจ่ายซะกาต

5.2.4 การรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์

การรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีพของมนุษย์ในโลกนี้ เพราะแรงขับทางเพศนั้นทำให้มนุษย์ยอมกระทำทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่เรื่องที่ขัดต่อหลักคำสอนของอิสลามโดยไม่สนใจต่อคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ เมื่อมนุษย์คิดทำอะไรเพียงเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของตนเองเพียงอย่างเดียว โดยมีได้คำนึงถึงผลที่จะตามมาภายหลังว่าจะเป็นเช่นใด

ดังนั้นจากจุดนี้เองที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงสั่งให้ทุกคนรักษาอวัยวะเพศของตนเองให้บริสุทธิ์อย่าได้นำไปใช้ในหนทางที่ไม่ถูกต้องดังที่พระองค์ได้ทรงมีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَفْوَاجِهِمْ حَافِظُونَ ۖ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ

مَلُومِينَ ۖ فَمَنْ أَبْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ﴾

(5-7 :)

ความว่า : “และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษา(ไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของ)อวัยวะเพศของพวกเขา, เว้นแต่บรรดาภรรยาของพวกเขา หรือที่มีมือขวาของพวกเขาครอบครอง

(คือทาส) ในกรณีเช่นนี้พวกเขาจะไม่ถูกตำหนิ, ฉะนั้นผู้ใดแสวงหาอื่นจากนั้น คนเหล่านั้นพวกเขาก็จะเป็นผู้ละเมิด”

(อัลมูมิnun :5-7)

ในอัลกุรอานได้สั่งให้รักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ อย่าไปคิดมีชู้กับผู้ใดหรือนำไปใช้กัน ในระหว่างผู้ชายด้วยกันหรือผู้หญิงด้วยกัน แต่อิสลามอนุญาตให้ใช้กับภรรยาของตัวเอง หรือทาสที่ตนเองซื้อมาในอัลกุรอานนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ สั่งให้ทุกคนแต่งงานกับผู้หญิงอย่างถูกต้องตามหลักศาสนาบัญญัติและตามความพอใจของตนเองอย่าได้เกรงกลัวต่อความยากจนที่คิดว่าจะมีขึ้นในภายภาคหน้าเพราะเรื่องของปัจจัยยังชีพนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือต่อบ่าวของพระองค์ดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَأَنْكِحُوا الْأَيَّمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

(32 :)

ความว่า: “และจงให้พวกเจ้าแต่งงานกับผู้เป็นโสดในหมู่พวกเจ้า และกับคนดีๆ จากปวงบ่าวผู้ชายของพวกเจ้า และบ่าวผู้หญิงของพวกเจ้า หากพวกเขาอยากจน อัลลอฮ์จะทรงให้พวกเขา ร่ำรวยขึ้นจากความโปรดปรานของพระองค์ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงไพบุรณ์ ผู้ทรงรอบรู้”

(อันนุร : 32)

และในหะดีษของท่านนบี ﷺ ก็ได้สนับสนุนให้แก่คนหนุ่มสาวได้แต่งงานกันเมื่อมีความสามารถ และอย่าได้ปล่อยให้อารมณ์ของตนมาเป็นตัวบังคับ ดังที่ท่านได้ดำรัสไว้ว่า

)

((

2046 : . . , 1400: 1994 , 5066-5065 : 2000 ,)

(1547 : 1991,

ความว่า : “ท่านนบีได้ตรัสไว้ว่า บุคคลใดที่อยู่ในหมู่พวกท่านมีความสามารถก็ให้
แต่งงานเสีย เพราะมันจะช่วยให้ท่านลดสายตาให้ต่ำลง และจะปกป้องอวัยวะเพศท่าน
ให้บริสุทธิ์ได้ ส่วนบรรดาผู้ที่ยังไม่มีความสามารถ จงถือศีลอด ซึ่งจะทำให้เขาได้รับ
ความคุ้มครอง”

(al-Bukhāriy , 2000 : 5065-5066, Muslim, 1994 :1400 , Abu Dāwud ,n.d. :2046 ,
al-Nasāiy , n.d. : 5297 , Ibn Majah ,n.d. :1845)

จากคำสอนที่มีในอัลกุรอาน และอัลหะดีษที่ยกมานั้นมีการห้ามมิให้อวัยวะเพศของตน
กระทำความผิด แต่ในขณะที่เดียวกันก็หาทางออกให้โดยเสนอเรื่องของการแต่งงานที่ถูกต้องและอิสลาม
ได้สนับสนุน ดังผู้ที่เป็นมุสลิมและศรัทธามั่นต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงนั้นได้มองว่าอิสลาม คือแนว
ทางที่ดีที่สุดที่จะแก้ปัญหานี้ได้ โดยไม่ต้องหาทางออกโดยการทำลายอวัยวะเพศของตนเอง หรือ
หนีออกไปจากสังคมและใช้ชีวิตอย่างสันโดษเหมือนบางลัทธิ ⁽¹⁾หรือบางศาสนาที่ได้กระทำกัน อิสลาม
ได้แก้ปัญหานี้ตรงกับสัญชาตญาณเดิมของมนุษย์ () ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่สมบูรณ์แบบ
ที่สุด

ในประการต่อมาอิสลามนั้นห้ามมิให้มีการแต่งงานที่ผิดต่อบทบัญญัติที่มีอยู่ในคำสอน
ของอัลกุรอาน และอัลหะดีษ หรือที่ท่านนบีนั้นได้สร้างแบบอย่างเอาไว้ อย่างเช่น การแต่งแบบมุดอะฮ์
หรือการแต่งแบบ มุหัลลิล และการแต่งแบบ ซิมอร ⁽²⁾ เพราะการแต่งในรูปแบบดังกล่าวจะมีการได้
เปรียบและเสียเปรียบเกิดขึ้นต่อผู้ที่แต่งงาน ดังนั้นอิสลามจึงห้ามการแต่งในรูปแบบดังกล่าว หรือเมื่อมี
การร่วมหลับนอนกันระหว่างชายหญิงอย่างไม่ถูกต้อง จะเป็นรูปแบบของการข่มเหงบังคับหรือสมัคร
ใจก็ตามโดยมิได้แต่งงาน อิสลามถือว่าเป็นการกระทำที่สวนทางกับคำสอนของ อัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้น
พระองค์จึงได้กำหนดโทษในการกระทำดังกล่าวไว้สองรูปแบบด้วยกัน คือสำหรับผู้ที่มิประพฤติกรรม
ดังกล่าวยังมีเคยผ่านการแต่งงานก็ให้ลงโทษด้วยการโบย 100 ที ส่วนผู้ที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้วก็
ให้ขว้างกับก้อนหินจนกระทั่งถึงแก่ความตาย ดังที่ในอัลกุรอานได้ยืนยันถึงโทษดังกล่าวว่า

﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ...﴾

(2 :)

(1) ลัทธิคือ คติความเชื่อหรือความเห็น เช่นลัทธิทางศาสนา ลัทธิการเมือง ลัทธิประเพณี (บัญชีคดีสถาน , 2525 : 717)

(2) มุดอะฮ์, ซิมอร และ มุหัลลิล ทั้บศัพท์ภาษาอาหรับความหมายอ้างแล้วในบทที่ 4

ความว่า : “หญิงมีชู้ชายมีชู้ พวกเจ้าจงโบยแต่ละคนนั้น
คนละหนึ่งร้อยที่ ...”

(อันนุร: ส่วนหนึ่งของอายะที่ 2)

การลงโทษในลักษณะดังกล่าวนี้ถึงแม้ว่าในยุคปัจจุบันนี้จะไม่ถูกยอมรับ แต่อิสลามถือว่าเป็นการลงโทษที่เหมาะสมที่สุดต่อความผิดที่ได้ก่อขึ้นมา อิสลามถือว่าพฤติกรรมดังกล่าวที่ได้กระทำไปเป็นความผิดที่ร้ายแรง และมีผลกระทบต่อสภาพของสังคมรอบข้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมในครอบครัวของตัวเอง ผู้ที่เป็นมุสลิม หรือมิใช่มุสลิมเมื่อไม่มีความเข้าใจเรื่องนี้อย่างชัดเจนก็จะมี การต่อต้านในเรื่องของการลงโทษดังกล่าว แต่พวกเขาลืมไปว่าในยุคที่อิสลามมีอำนาจเป็นของตนเอง นั้นได้เคยปฏิบัติมาแล้วและประสบผลสำเร็จอย่างใหญ่หลวง โดยทำให้สังคมมีแต่ความสงบสุข ดังนั้นการรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ได้นั้นจะนำมาซึ่งความสงบสุขแก่ตนเอง และแก่สังคมทั่วไป

5.2.5 เป็นผู้เอาใจใส่ต่ออะมานะฮฺ(สิ่งที่ได้รับมอบหมาย) และคำมั่นสัญญา

เรื่องของการเป็นผู้เอาใจใส่ต่ออะมานะฮฺ (สิ่งที่ได้รับมอบหมาย) และคำมั่นสัญญานั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากในการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคม เพราะทั้งสองคุณลักษณะดังกล่าวจะนำมาซึ่งความผาสุกที่แท้จริงในการดำเนินชีวิตทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ในประวัติศาสตร์ของอิสลาม จะพบว่าท่านนบีมุหัมมัด ﷺ นั้นเป็นบุคคลคนแรกของประชาชาติอิสลามทั้งหลายที่เป็นตัวอย่างในเรื่องของการเป็นที่ไว้วางใจของผู้อื่น จนกระทั่งท่านได้รับสมญานามว่า อัลอามีน หมายถึงผู้ซื่อสัตย์ และท่านก็จะเป็นคนที่มีความเคร่งครัดต่อสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่นถึงแม้ว่าผู้นั้นจะไม่ใช่อิสลามก็ตาม ดังที่ท่านได้ตรัสไว้ในหะดีษบทหนึ่งว่า

" :

"

:

(107 :1994 ,)

ความว่า : จากอบิฮุรَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ แท้จริงท่านเราะฮ์ลุล ﷺ ได้ตรัสไว้ว่า “เครื่องหมายของผู้ที่ลบลอกนนั้นมีอยู่สามประการด้วยกันคือ เมื่อพูดจาก็จะพูดเรื่องโกหก เมื่อให้สัญญากับผู้อื่นก็จะผิดสัญญา และเมื่อผู้อื่นไว้วางใจก็จะทรยศ

(Muslim, 1994:107)

จากหะดีษดังกล่าวมีลักษณะที่ตรงข้ามกับความไว้วางใจคือ การทรยศ และตรงข้ามกับการรักษาสัญญาคือ การบิดพลิ้วต่อสัญญา ทั้งสองลักษณะดังกล่าวนี้เป็นลักษณะที่น่ารังเกียจยิ่งในอิสลามผู้ใดที่มีลักษณะดังกล่าวจะเป็นผู้ถูกสาปแช่งและเป็นที่ถูกเหยียดหยามจากผู้คนทั้งมวล

เรื่องของการมีอะมานะฮ์และรักษาสัญญาที่จำเป็นต่อมวลมนุษย์ทั้งหลายนั้นแบ่งออกเป็นสามประการด้วยกันคือ อะมานะฮ์ และสัญญาที่มีต่อ อัลลอฮ์ ﷻ มีต่อตนเอง และมีต่อผู้อื่น ทั้งสามประการดังกล่าวนี้ หากผู้ใดที่ถือปฏิบัติได้อย่างเคร่งครัดแล้วเขาจะกลายเป็นบุคคลที่ประเสริฐสุด ส่วนบุคคลใดที่โกหกและบิดพลิ้วต่อผู้อื่นนั้นถือว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ และจะเป็นผู้ที่ไม่มีความสำเร็จต่อพระองค์อย่างแท้จริงดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿...﴾

(1 :)

ความว่า : โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกท่านจงรักษาสัญญาที่เคยให้ไว้ต่อกัน

(อัลมาอิดะฮ์ : 1)

การรักษาสัญญาเป็นลักษณะของผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้นหน้าที่ของบ่าวที่มีต่ออัลลอฮ์นั้นจึงมีตั้งแต่เรื่องที่เล็กที่สุดจนกระทั่งใหญ่ที่สุด แม้กระทั่งเรื่องของการอาบน้ำหลังจากหลับนอนกับภรรยาถือถือว่าเป็นอะมานะฮ์เช่นเดียวกัน และอะมานะฮ์ที่มีต่อตนเองนั้นก็ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เช่นการรักษาสุขภาพของตัวเอง การไม่เสพหรือมั่วสุมต่ออบายมุขต่าง ๆ และอื่น ๆ อีกมากมายที่เป็นสื่อเพื่อมาทำลายสุขภาพหรือทำลายความศรัทธาของมนุษย์ ในส่วนของการรักษาสัญญาและการมีอะมานะฮ์ต่อผู้อื่นนั้นก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะไม่ทรงรอภัยโทษให้หากความผิดดังกล่าวนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับสิทธิของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ดังนั้นทั้งสองลักษณะที่กล่าวมานั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำมาถือปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพราะสังคมมนุษย์จะดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุขนั้นจะต้องวางอยู่บนคุณลักษณะดังกล่าว และเมื่อใดที่คนในสังคมขาดความไว้วางใจต่อกันและบิดพลิ้วสัญญาแล้ว ความหายหน้าก็จะมาประสบแก่สังคมนั้นในที่สุดก็จะล่มสลายไป

5.2.6 เป็นผู้รักษาไว้ซึ่งการละหมาด

การรักษาไว้ซึ่งการละหมาดนั้นมีอยู่สองความหมายคือ การละหมาดให้ครบสมบูรณ์ตามกฎข้อบังคับทั้งหมดที่ถูกบัญญัติมา สิ่งไหนที่สั่งให้กระทำ และสิ่งห้ามมิให้กระทำในเวลาละหมาด ลักษณะที่สองคือ ต้องรักษาการละหมาดโดยให้กระทำในเวลาที่ถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอนอย่าได้ทำก่อนหรือหลังจากเวลาดังกล่าว มีการกระทำรวมกันที่มีสยิดสำหรับผู้ชายส่วนผู้หญิงนั้นให้กระทำที่บ้าน ดังนั้นการรักษาไว้ซึ่งการละหมาด ทั้งสองลักษณะที่กล่าวมานั้น ผู้ใดที่ได้ถือปฏิบัติได้อย่างเคร่งครัดแล้วก็จะประสบความสำเร็จทั้งในโลกนี้และโลกหน้าตามที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้สัญญาไว้ว่า

﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴾

(9, 1 :)

ความว่า : “แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธานั้นจะได้รับความสำเร็จ , และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษาการละหมาดของพวกเขา ”

(อัลมูมิnun : 1 , 9)

เรื่องของการละหมาดนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญและมีความละเอียดอ่อนมาก อีกทั้งต้องกระทำทุก ๆ วันท่านเราะสูล ﷺ ได้อุปมาถึงเรื่องการละหมาดว่าประดุจดั่งเสาหลักของอิสลาม และถ้าต้องการที่จะแยกแยะระหว่างมุสลิมกับมิใช่มุสลิมนั้นก็อยู่ที่การละหมาด การละหมาดนั้นจะถูกอัลลอฮ์ ﷻ สอบสวนเป็นอันดับแรก และยังมีอื่น ๆ อีกมากมายที่บอกให้รู้ว่าการละหมาดนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งกับมนุษยชาติทั้งหลายทั้งที่เป็นมุสลิม และมิใช่มุสลิม ความหมายของหะดีษบทหนึ่งที่ท่านเราะสูล ﷻ ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ปฏิเสธนั้นจะถูกลงโทษเนื่องจากเขาไม่ทำการละหมาด และเขาจะทำละหมาดไม่ได้ เนื่องจากเขายังไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ดังนั้นผู้ที่ละเลยไว้ซึ่งการละหมาดนั้นก็จะมีแต่ความขาดทุนทั้งในโลกนี้และวันโลกใหม่ ส่วนหนึ่งจากคำยืนยันจากท่านเราะสูล ﷻ คือ

((" :))

ความว่า : “จากอับดุลเลาะฮฺ บินกือดฺร กล่าวว่า ท่านเราะฮฺลุล ﷺ ได้ตรัสไว้ว่า สิ่งแรกที่พระองค์จะได้สวนต่อบ่าวของพระองค์ในวันกิยามะฮฺนั้นคือ เรื่องของการละหมาดหากผลออกมาว่า ดี ก็จะทำให้เรื่องอื่น ๆ ดีไปด้วย และหากผลออกมาว่าเสียก็จะทำให้เรื่องอื่น ๆ เสียไปด้วย”

(al-Tabarāniy, 1995 : 1880)

พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ในอัลกุรอานถึงคุณค่าของผู้ที่สามารถรักษาการละหมาดของตนเองไว้ได้ การละหมาดดังกล่าวก็สามารถที่จะหักห้ามตัวเองให้ออกห่างจากสิ่งที่ชั่วช้า โสมมทั้งหลายได้ว่า

﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ...﴾

(49 :)

ความว่า : แท้จริงการละหมาดนั้นสามารถที่จะยับยั้งจากการทำลามกและความชั่ว

(อัล-อันกะบูต: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 49)

เพราะฉะนั้นทั้งอัลกุรอาน และ อัลหะดีษที่นำเสนอมาทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องคุณลักษณะของผู้ศรัทธานั้น พบว่าคุณลักษณะที่กล่าวมาทั้งหมดนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และจะมีผลสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งในเด็วของคนในสังคม ซึ่งเป็นสังคมที่มุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันนั่นก็คือ การแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงสร้างมนุษย์ให้มาอยู่บนโลกนี้ และเมื่อสิ้นอายุขัยก็ต้องกลับไปหาพระองค์ เพื่อรอรับผลตอบแทนที่พระองค์เคยสัญญาเอาไว้ คือการได้เข้าไปพำนักอยู่ในสวรรค์ชั้นฟิรเดาส์ของพระองค์

﴿أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

(10-9 :)

ความว่า : “ชนเหล่านี้แหละพวกเขาเป็นทายาท, ซึ่งพวกเขาจะได้รับมรดกสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาส์ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล”

(มูมิญูน : 9-10)

ในอายะนี้ได้ออกถึงหลักชัยแห่งชีวิตของมนุษย์ คือสวรรค์ และจากอัลกุรอานและอัลหะดีษที่กล่าวมาเป็นสิ่งที่ชัดเจนที่สุดว่า มนุษย์ทุกคนจะบรรลุถึงเป้าหมายสูงสุดในชีวิต ได้ก็จะต้องมีการ *ตักวา* ยำเกรง ต่ออัลลอฮ์และปฏิบัติตามคำสั่งที่พระองค์ทรงใช้มา

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นของสุเราะฮ์อัลมูมิญูนนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ควรมีการศึกษาวิเคราะห์ถึงคุณลักษณะของปวงบ่าวของพระเจ้าผู้ทรงกรุณาปรานี () และสิ่งที่อัลลอฮ์ ~~ผู้~~ ทรงยกย่องให้เกียรติแก่เขาโดยการตอบแทนสวนสวรรค์ให้แก่เขา ในสุเราะฮ์ อัลฟุรกอน

5.3.2 ควรมีการศึกษาวิเคราะห์ถึงลักษณะของผู้ที่ปฏิเสธต่อคำสอนของอิสลามในสุเราะฮ์ อัลมูนาฟิฏน และเปรียบเทียบลักษณะดังกล่าวระหว่างอดีตและปัจจุบัน

5.3.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบถึงหลักการศรัทธาของมุสลิมที่กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ที่ถูกประทาน ณ นครมักกะฮ์ สุเราะฮ์ที่ถูกประทาน ณ นครมาดีนะฮ์

5.3.4 ควรมีการศึกษาเจาะลึกถึง ลักษณะการเผยแผ่อิสลามของบรรดานบี และเราะสูลต่างๆ ที่ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอาน

5.3.5 ประการสุดท้ายควรทำการศึกษา เปรียบเทียบลักษณะ ของชาวสวรรค์ และชาวนรกที่กล่าวไว้ในอัลกุรอาน พร้อมทั้งผลตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับในวันโลกใหม่